

taller de creació

EL MEU PRIMER DIA A LA UNIVERSITAT

Jaume Puig és advocat i escriptor. També ha fet de músic, empleat de ferreteria, fotògraf, escorta d'un comandant, gestor cultural i cooperant a l'Índia. Com a escriptor ha publicat la novel·la *Momssen* (A Contravent, 2011), contes en llibres col·lectius i articles literaris en diverses revistes.

Rupes Tarpeia 1980

Hòstia merda. Ja té nassos la cosa, precisament avui m'havia de venir. Quina merda més gran. Segur que han estat els nervis, perquè no em tocava. Quinze... vint-i-tres... què va, faltava una setmana. Quin campus més gris, sort que no és cosa meva tenir cura d'aquesta gespa eixuta. *Camara-da, camarada! Un estudiantet? El libro rojo, camarada.* I què coi deu ser aquest llibret amb cobertes de plàstic vermell? *El libro rojo de Mao, mil pelas, camarada.* Au va, infeliç, a prendre pel cul! I jo sense calces de recanvi, si em baixa gaire patiré... Facultat de Dret. A mi em toca el segon pis. En Pasqual m'ho ha dit molt clar: el primer dia tot sembla més difícil. No toquis les parets amb grafitis, no són cosa teva. Són un llibre mal escrit. *La hierba no se pisa, se fuma.* La Universitat Autònoma és una gàbia d'hàmsters, les pintades et guiaran i t'estalviaran de fer voltes i més voltes per no anar enlloc. *El reformisme és utòpic en l'estratègia i oportunista en la tàctica.* Desenes de puntes de cigarret entapissen el terra, esclafades sota els peus d'aquests barbamecs que xerrotegen sense

descans. Enfosqueixen el paviment, i aquest paviment sí que és meu! *Triturar el centrismo es triturar el capitalismo.* I el poca-solta descansa la planta del seu sabatot dret sobre la paret blanca. Les parets blanques també són meves! *Ui dona, com et poses, no n'hi ha per tant.* Imbècil, només li he dit imbècil i que embruti la paret del menjador de sa mare. *Descordevos el cervell tan sovint com la bragueta.* En Pasqual també m'ha dit que a la Facultat de Dret hi estaré bé. Jo, que no havia estat mai abans en una universitat, pensava que els cadells dels futurs advocats, jutges i fiscals serien poc menys que aristòcrates refinats. El pijam del pijam, vaja. I tot el que veig en aquests passadissos és brutícia i una legió sorollosa d'afaitapobres. *Ducados.* Encenc l'onzè del dia, el necessito molt. Tot comença garlant sense parar i acaba igual que va començar: garlant i sense fer mai res que pagui la pena. *Dret romà. Existeixen esclaus amb amo, i n'hi ha que no en tenen: servi sine domino.* Afortunadament sospiren pel futbol. Surten els de primer curs i són tants que emplen el passadís, de gom a gom.

> **Il·lustracions:** **Laura Reixach**, il·lustradora i pintora, ha realitzat diverses exposicions, tant individuals com col·lectives. Ha publicat diversos àlbums il·lustrats, entre ells *El viatge d'en Vintcèntims*, *En Ceba i en Pebre*, *Simó el talp*, *Kiko, el perro que no podia ladrar*, *Adabela, una zombie ultratecnolozada*, *No et desanimis*, *Faré un munt d'amics*, *Cada cosa al seu lloc*, etc. Ha estat seleccionada a la quarta Biennial de Girona (2006) i al 29è premi de Pintura Vila de Cambrils (2009). Per conèixer més de la seva obra: www.laurareixach.blogspot.com

Tot és aigua que plou sobre mullat, i si el terra estava brut, ara acabarà de quedar fastigós. A la tercera porta a mà dreta —seguint les indicacions d'en Pasqual— hi trobo les eines: galleda, escombra, draps, aspiradora i tota mena d'ampolles amb productes químics perfumats. He de començar pels despatxos i, quan els últims estudiants marxïn, faré les aules i els passadissos. La universitat, aquest capvespre, no em sembla gaire diferent d'una llar d'infants. Fins diria que sento el rastre de culs cagats.

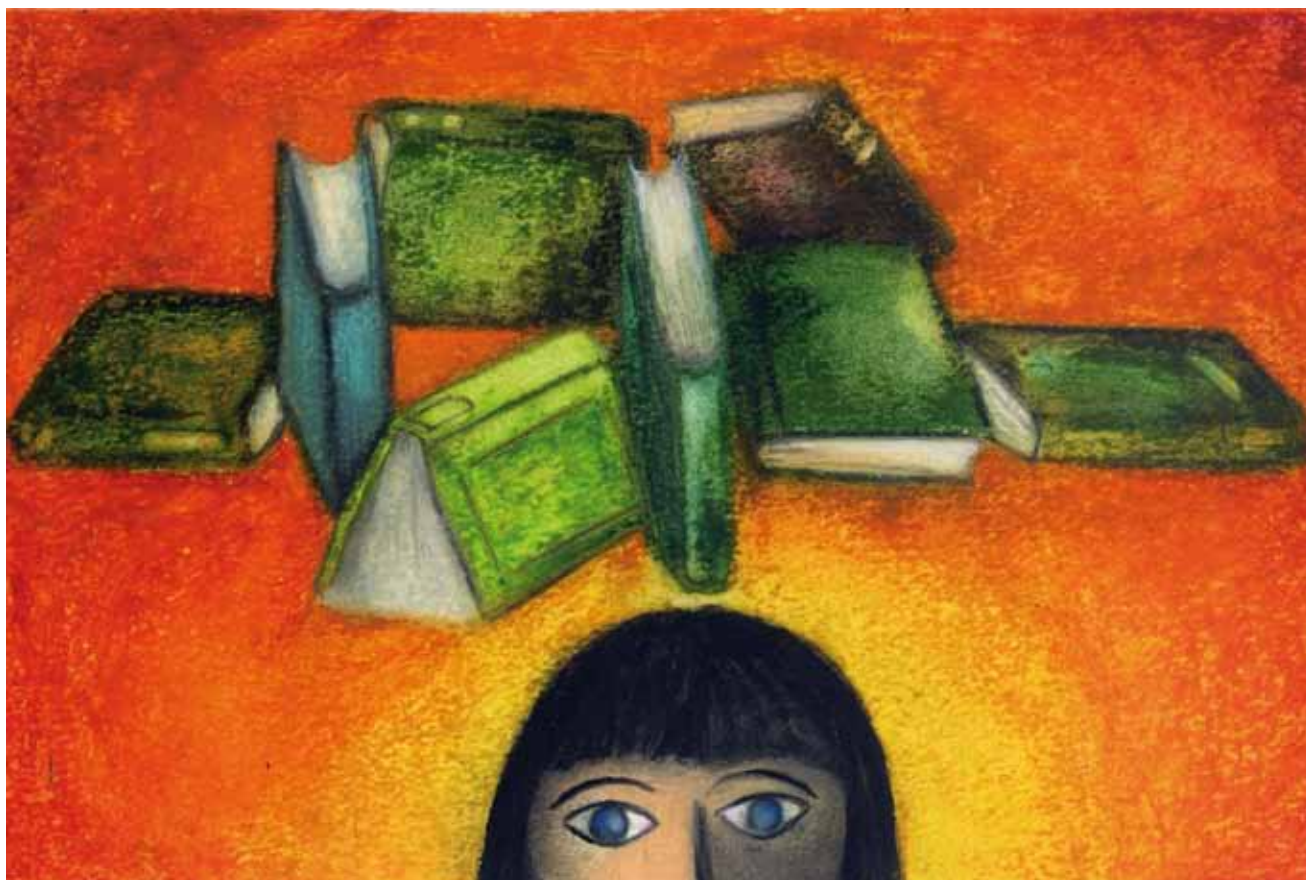
Jaume Puig

Mariona Iribarren (Sabadell, 1986). Establerta a l'Empordà. Llicenciada en història de l'art, amant de les arts i del paisatge. D'ençà d'unes entrevistes amb Palau i Fabre l'any 2006, ha anat publicant alguns articles sobre literatura, art, patrimoni... Ara teixeix la trama de la seva tesina recorrent el Baix Ter en bicicleta, i visitant els artistes de la zona.

El meu primer dia a la universitat

Una llosa ben ampla i pesant va caure sobre meu. Déu meu, però què hi fèiem tots allà? No podia creure tanta absurditat. Allò havien de ser els anys gloriosos de la vida de l'estudiant? Jo només veia hores buides escoltant aquells que només s'escoltaven a si mateixos, recitant programes obsolets, entre un públic sense cap mena de passió que feia córrer el temps rumiant en altres coses, mentre esperava les escapades furtives al bar on fumjaven cigarretes que emmascaraven la gratuïtat de les converses.

Va obrir-se per fi la finestra al món. Calia veure, conèixer, escoltar, embeure's de tot, esbatanar portes, esventrar prejudicis. Fer preguntes, posar-se en acció, flexibilitzar el cos, dilatar la mirada, sortir al carrer, expressar-se sense por..., submergir-se de ple en tot aquest món adult que cada vegada era més a l'abast.

La biblioteca s'havia convertit en un cau dels llibres. En època d'imperi de la frivolitat, la veritable cultura havia passat a les catacumbes. Qui trepitjava els seus passadissos recòndits més enllà de les lectures obligatòries, dels exàmens?

La biblioteca, temple antic del saber, s'erigia majestuosa com un gran enigma. L'entramat de títols configurava un complicat trencaclosques que només amb els anys inspeccionant els lloms, tafanejant i marxant carregada a casa vaig començar a desgranar.

I enmig d'aquell batibull sense nord, allà eres tu, plantada al món amb els braços estesos, el somriure ample i els ulls sincers i brillants.

I enmig de tantes preguntes, allà eres tu, que enfonaves l'interrogant fins al moll de l'os de la qüestió, mirant-me de fit a fit.

I així va ser com el devorador obscur de la crítica i les ganes de viure de la joventut més ingènua es van conèixer el seu primer dia a la universitat. I es van enamorar.

Mariona Iribarren

La maleta

No aconseguixo recordar com era la meua primera maleta. Sé que no tenia rodes — aquestes coses s'han inventat després— i que al principi era complicat preveure què necessitaria durant tota la setmana que passaria fora de casa, estudiant: a vegades trobava a faltar un jersei més gruixut, a vegades no calculava bé les samarretes... Això sí, els meus peus recorden perfectament la sorpresa de caminar sobre llambordes antigues, irregulars, humides, i, els meus pulmons, la falta d'alè quan no es mesuren prou les forces i es puja amb massa entusiasme un munt d'esglaons fins arribar dalt de tot, a la Catedral.

Un cop comences, les imatges i les sensacions no tenen aturador, i pots retrobar el gust diferent de la verdura a la residència, el vocabulari olotí de la companya d'habitació, la fredor de les grans aules de l'antic Seminari, el neguit il·lusionat de les primeres classes, la descoberta d'algun nou horitzó...

Fa molts anys dels meus primers dies a la universitat, i feia molt de temps que no hi pensava. Avui, contestant una enquesta d'un grupet de noies que preparen un article per al butlletí del barri, m'hi he tornat a trobar. «Quins estudis tens? A casa teva consideraven necessari que estudiessin les noies? Has estudiat de gran? Estudies ara?»...

A casa meua sí que consideraven necessari que estudiéssim la meua germana i jo. El pare, sobretot, ho tenia clar, molt clar, i aquest convenciment va ser determinant. L'enquesta no era prou àmplia per poder-me explicar bé, però. M'he quedat amb les ganes de dir —encara que fos en un requadre atapeït— que els inicis van ser difícils; que el primer curs només vàrem fer unes setmanes de classe i va començar una vaga que va paraitzar la universitat; que cada diumenge a la tarda tornava a Girona amb l'esperança que en la propera assemblea es decidiria reprendre la feina; i que quan li vaig dir al meu pare, que era qui pagava, que potser valia més que ens ho deixéssim córrer —perquè amb un aprovat general a primer no em veia amb cor de continuar i fer alguna cosa de profit— em va contestar que d'això res i que tornés a fer, una vegada més i totes les que fessin falta, la maleta.

M. Concepció Saurí i Ros

M. Concepció Saurí i Ros. Vaig néixer a Palafrugell l'any 1957. Treballo d'arxivista i ocupo bona part del meu temps lliure llegint i escrivint. M'han publicat relats en revistes culturals i webs de narrativa, i en llibres vinculats a premis literaris.

